

Как да стегнем малък, лек багаж за пътуване, без да забравим нещо важно

МАРИЯ ДОНЕВА

Винаги преди тръгване си представям с ужас какво е да си мравка, която по невнимание се е озовала в междуградски автобус. Малка черна мравка, лъскава и храбра, или още по-невзрачна - кафява. Пъпли си в прахоляка, заобикаля петната от изтекло масло, подушва с интерес захвърлените опаковки. Полазва върху някоя чанта, после за миг се оказва вътре в автобуса - сто и десет километра в час и нищо не разбираш.

Не ми е жал за мухите и другите летящи гадове и гадчета – може би защото не познавам социалните им порядки. Но съдбата на малката обездомена мравка ме изпълва със страх и ужас. Какво ще стане с нея, ще си намери ли нови приятели, дом? Неуместни представи. А съпруг?

Когато пътувам в автобус, избягвам да чета, защото ми става лошо. Не ми призлява само когато надничам в списанието на съседката по диагонал през пътеката, или в изключително тъпия вестник на пътника до мен. Ако вестникът беше мой – не че бих си го купила някога, никога! – но ако беше мой, не бих дочела нито една от статиите в него. Аз всъщност и така, крадешком, не успявам нито една да дочета, и никога няма да узная какво ще стане с жената, която за четвърти път се жени за един и същи мъж, нито пък ще се класира ли ФК “Марек” за... не знам, не можах да видя – той отгърна.

Не обичам да се запознавам със спътници. Освен ако не са млади, красиви и чистоплътни едновременно, но те обикновено не са. Затова не се запознавам. Обичам да съм сама на двойна седалка, особено през лятото – да събуя сандалите си и да си кача краката горе. Не се тревожа от нищо, не се срамувам, не се безпокоя. Както казах по-горе, не познавам никого. Ако мерна познато лице, предпочитам да се скрия зад пердето или да се зароя във вестника (на дядкото, с ФК “Марек”). Разбира се, едва ли ще ми стигне смелостта да се направя, че съм съвсем друг човек и че никога не съм виждала бившата колежка или съученик.

А през зимата слушам бръмченето на мотора и винаги се страхувам какво ще стане, ако постепенно стане тъмно, а моторът спре и снегът бавно затрупа автобуса до прозорците. После до покрива... Това може би няма да е толкова лошо, особено ако се развали и радиото с ужасните станции, които някой излъчва специално за шофьори и не стават за слушане от други хора.

Обичам да виждам животни през стъклото. Щъркелите ме вдъхновяват. Магаретата ме карат да рева от възторг. Хищните птици по стълбовете се взират право в мен. Езерата, край които минаваме, ме карат да си представя мигове, които никога няма да се случат. Лъхва ме прохладата им, никога няма да я усетя. Винаги се впечатлявам от красотата на небето, на реките, на всяка гледка – никога не свиквам с това.

Обичам да спя в автобус. Преминавам през градове, движа се по пътя, докато спя. Сънувам много бързо. Понякога не си спомням какво съм сънувала.

Харесва ми да пътувам сама. Не е нужно никого да забавлявам, нито да отговарям на въпроси, нито да поддържам разговора. Евентуалните неудобства на пътуването ме освобождават от вината, че съм оставила детето в къщи и се наслаждавам на самотата. Само дето няма чии солети за изхрускам.

Що се отнася до багажа, нямам никаква идея как да го стегнем малък, лек и да не забравим нищо важно. Аз обикновено взимам много излишни работи.

По този въпрос приемам съвети.